

CULTURA BARCELONA - 24 maig 2010 2.00 h

LA CRÒNICA

En temps de zel, crida..., crida ben fort!

Alexandre Rexach, Miquel Abras i Carlus Ramió, a Luz de Gas. MARTA PICH

ÒSCAR PINILLA - BARCELONA

La sala Luz de Gas de Barcelona va ser l'escenari escollit per Miquel Abras per estrenar el seu nou disc, *Temps de zel*. El músic de la Bisbal d'Empordà va tornar a demostrar que el directe el domina a la perfecció. Cançons sense vestits, nues de qualsevol distracció. Sobre l'escenari hi havia els instruments que van confeccionar el disc, amb un guió perfectament estudiat i mimat que feia la sensació que escoltaves el disc, com si es tractés d'un playback. Però lluny d'aquesta farsa enllaunada per a *triumfites* d'OT, la banda de Miquel Abras sona més viva que mai.

Molts fans esperaven que aquella fos una de les nits més màgiques i dolces de l'any, com diu una de les seves cançons. De ben segur que ho va aconseguir. Una de les noves, *Sola*, va servir per donar el tret de sortida a un concert en què no van faltar les ja clàssiques *Fràgil* o *Entre mil vidres trencats*. Però, com marcava el calendari, aquella nit era un moment per explotar el *Temps de zel*, i van sonar amb força cançons que acabaran sent imprescindibles en els seus concerts com *Temps perdut*, *Flors a la finestra* o el tema que dóna títol al disc. El moment més apoteòsic va ser, sens dubte, quan va tocar el torn a *Crida* i, a més, per partida doble. Com si la sala es posés d'acord per

complir aquella dita que diu que «qui canta el seu mal espanta», tothom va cridar ben fort fins que la por va marxar dels seus cossos, com proclama la cançó.

Miquel Abras assegura que amb el disc anterior van donar una imatge equivocada d'ell, com si fos un solista melòdic. I no és així. De ben segur que amb la posada en escena que va portar a Luz de Gas i amb la gira que tot just ara arrenca es traurà aquesta espina clavada. Amb les botes posades i amb la guitarra ben afinada continuarà nedant a contracorrent, sense manies ni prejudicis, sent fidel a l'autenticitat, creient en la seva música i els seus valors. Ningú ha dit que fos fàcil, però segur que així farà accelerar el cor a més d'un, i plorar i cantar i cridar..., i cridar ben fort.